

Развъртѣха ги на кошия,
Кошия дълга и широка,
По се росно тамъ ливадіе,
Че ги на бой тѣе извиха.
На бой страшенъ та кръвнишки.
За звѣнтѣха тънки саби,
За цвилеха добри коне:
Саби трещѣтъ поле еч,
Коне ревѣтъ доле ихти.
Били са тѣе що сж били
Малко ми време не много
Тѣкмо ми три дни и три нощи,
Не можели да са надвижѣтъ,
Не кръвнина тамъ да свалѣжѣтъ,
Че са назадъ повърнали.
Арапъ люто разгневенъ
Ясно си са сировикна:
Ой ми та боленъ първане!
Чакай, гѣвюра сабіж не сече,
Него го боздоганъ бие,
Че са истжна на зенгии,
На зенгии позлатени,
Че замахна силно хвърли,
Тежакъ ми сталенъ боздоганъ:
Отъ седемдесетъ оки тежина.
Право мери, криво удари.
Първана конче бѣ умно,
Падна низко поколеничи,
Боздоганъ мина замина.
Скочи конче пакъ на крака,
Че си ясно то поцвили,
Цвиломъ си първану говори:
Ой та тебе първане,
Първане милъ стопане!
Гледай добре низко мери,
Че и арапско конче хитро,
Да ти нѣкакъ не излже.
Че са истжна боленъ първанъ
На зангии посребрричи,
Че замахна силно хварли,
Тежакъ си не лекъ боздоганъ,
Тѣкмо деветдасетъ оки.
Криво мери право удари
Арапина въ черни гърди.
Падна арапъ душа даде,
Конь му цвилна та побѣгна